

Порядица за детективи

„ИНСПЕКТОР БУ“

„Ягодовите кошмари на инспектор Бу“
Поредица „Инспектор Бу“

Първо издание, втора книга

©2022 автор, Цвета Белчева
©2022 илюстрации, Цвета Белчева, Ивайло Стоилов
©2022 дизайн на корица, Симеон Стоилов
Редактор и коректор, Васил Койнарев

© 2022 ЦветаБук ЕООД

ISBN 978-619-90488-5-6

Всички права запазени. Никоя част от текста или илюстрациите в тази книга не могат да бъдат възпроизвеждани без изричното съгласие на автора или издателството.

За информация и поръчки:
www.tsvetabelcheva.com
tsvetabook@gmail.com
FB: @belchevats

ИНСПЕКТОР БУ

и

Ягодовите кошмари на
инспектор Бу

В ролята на очевидец и главен перодържец:
Цвета Белчева

Издателство ЦветаБук
София, 2022

Съгласно Закона на горите и техните обитатели Вие имате непрекословното право да разказвате тази история и да я разпространявате без ограничения. Имате право също така да мълчите и да я запазите само за себе си. **НО ИСТИНАТА СТОИ НАД ВСИЧКО И РАНО ИЛИ КЪСНО ТЯ ЩЕ ИЗЛЕЗЕ НАЯВЕ.**

Ето какво се случи този път..

Първа глава

Сряда, сутринта

„Времето никога не спира да отмерва неусетно изплъзващите се през пръстите ни песьчинки живот. Колкото и да стискаме шепата си и да се опитваме да ги задържим, те винаги намират пролука.

Тази нощ обаче часовникът на кулата Биг Бен, символ на столицата на Обединеното кралство, който от векове се извисява над заспалата Темза, беше спрял стрелките си точно на дванадесет часа и четиридесет и седем минути.

Гъста мъгла жадно беше разстелила лепкавите си пипала над града. Само изящният гръмоотвод на

часовниковата кула стърчеше над непрогледния облак. Нещо зловещо се беше случило...

Храбъри Бу, инспектор в българската горска полиция, затвори книгата:

– Може би малко банално... и все пак някак интригуващо – отбеляза той за новия роман, който си беше купил преди дни от летище „Хийтроу“ в Лондон, където кацна самолетът му.

Бухал като животински виг, бухал като самосъзнание, инспекторът чувстваше постоянно необходимост да бъде заобиколен от книги и да развива кръгозора си. Ето защо той имаше навика да си купува книга от гарата или летището всеки път, когато пътуваше някъде. Така хем имаше четиво, хем спомен за

цял живот. А и библиотеката му придобиваше все по-шарен виг. Този път, както вече разбрахте, беше на пътешествие във Великобритания. По-точно – на почивка в известния морски курорт „Брайтън“, в най-южната част на острова.

Времето днес обаче не беше особено приятно, погледнато от гледната точка на един турист, жаген за приключения. Ситни гъжговни капчици се стичаха неуморно по замъгления прозорец на хотелската стая. Инспектор Бу упорито се взираше и търсеше местенце на небето, където слънцето да разкъса пелената от облаци. Такова, за негово съжаление, все още не се виждаше.

– Какво да се прави – въздъхна инспекторът. – Това е то –

Великобритания. А може би, както би казал някой писател, цялото очарование на това място се крие именно в неспирния гъжг.

В главата на инспектора изникна споменът за посещението му миналата година на мистериозния Стоунхендж, който беше разположен в средата на едно голо поле. Огромните, тежащи общо 300 тона, камъни, подредени в кръг и най-вероятно служили преди близо 5 000 години за календар на тогавашните обитатели на равнината Солсбъри, бяха обект на мечтите на инспектора още от малко дете. Денят на посещението им беше чудесен, а на синьото небе не се виждаше нито едно облаче. Внезапно точно докато Бу се удивляваше на огромната конструкция, забулена в загадка, и

правеше снимки на съпругата си, небето над тях се отвори и оттам се изляха няколко корита, пълни с вода. Нямаше къде да се скрият, а чадърите им бързо бяха изпочупени от вятъра. Всички подгизнаха до мозъка на костите си. Бяха нужни часове, за да изсъхнат. Инспекторът още пазеше чорапите, които си купи от местно магазинче, за да не настине. Спомени, спомени...

От друга страна, гъждовното време създаваше прекрасни условия за истинска почивка и дълго пиене на чай в малката сладкарничка на хотел „Старият кораб“, разположен на крайбрежната улица и превърнал се в любимо място за бягство от проблемите в гората на инспектора. А и след онзи случай с натравянето на капитан Пърси, който успяха да

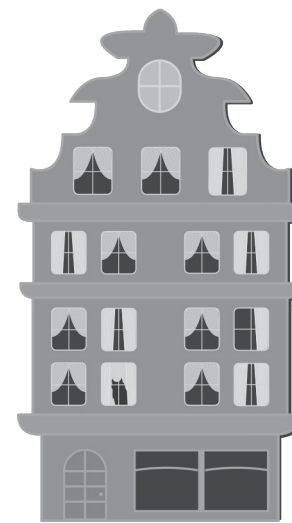
разрешат с помощта на английските лаборатории, инспектор Бу беше открил чудесен приятел в лицето на инспектор Ху от Скотланд Ярд. Оттогава двамата не пропускаха възможност да обменят детективски опит, натрупан през изминалата година. Все пак бяха чудесни полицаи, решени да преборят престъпността и да превърнат света в прекрасно и сигурно за живеене място.

Една от най-хубавите страни на хотелчето, където отсядаше инспекторът, бяха вкусните сметаново-плодови торти и голямото изобилие от гребни сладки, които предлагаше сладкарницата му. През почивните дни тук гъмжеше от посетители, нетърпеливи да погълнат неизмеримо количество сладкиши и да подишат свеж морски въздух,

докато погремват на някоя пейка по крайбрежната улица или си почиват на плажа, а децата търчаха наоколо и тормозеха домашните любимци.

Но дали един полицейски служител от ранга на инспектор Бу можеше наистина да се отдаде на почивка и тъпчене с паста, дори и когато беше избягал на хиляди километри от дома и работното си място, предстои тепърва да разберем...

Втора глава

По-късно, същия ден

Инспектор Бу отпиваше от чашата си на малки глътки, четеше днешния вестник и от време на време гледаше разсеяно през

витрината. От другата страна на улицата се виждаше спокойният океан, който вяло помръдваше, движен от своя вътрешна сила.

„Даже на него му се спи при това спокойствие“, помисли си Бу, който по принцип никак не умееше да се „отпуска“, както правят другите. Мозъкът му имаше нужда от непрекъсната храна, а и винаги имаше нещо интересно, върху което да поразсъждава. Беше от онези типове, които не пропускаха и муха да бръмне, без да са я забелязали. Той обичаше да наблюдаваха околните, да анализира външния им вид, да разсъждава върху това какво казваха жестовете им, и начина, по който седяха, като даже измисляше истории за техния живот. Вижте например пълния господин, избрал да се разположи на мекото кресло

В дъното на салона: беше взел за свое прикритие една дебела книга и вече тридесет и шест минути стоеше на една и съща страница, а чаят му отдавна беше изстинал. Инспекторът можеше да се закълне, че ако се приближи, ще чуе леко похъркване. Очевидно книгата не беше никак интересна, но със сигурност имаше и нещо друго, от което бягаше. На масата до неговата пък седяха друг господин с къси мустачки и костюм, който се опитваше да даде вид, че слуша с интерес сигнала до него младо момиче, окичено от горе до долу с бижута. То очевидно му надуваше главата с безсмисленото си бърборене. Хм, дали му беше дъщеря..., или по-скоро досагна приятелка? В главата на инспектора изникнаха различни версии и той с внимание търсеше

аргументи в защита на едно или друго предположение. На най-голямата маса пък, разположена в центъра на заведението, вдигаха шум до небето шест деца, които се замеряха с идеално погредените в захарницата правоъгълни захарчетата. Майка им, госпожа Констипанс Чикън, която Бу познаваше от миналата година, цялата почервеняла от срам, се чудеше как да ги усмири. Тук, разбира се, нямаше никаква загадка. Когато всичко побеля от раздробените захарни кристалчета, малчуганите залепиха езици по повърхността на масата като гущери. За известно време в салона се възцари тишина. Тогава на най-малкия от синовете на госпожа Чикън му хрумна оригинална идея и той започна да се опитва да изсмуче кристалчетата със сламката от сока

си. Това говеде отново до оживление сред бандата разбойници, които започнаха да си гърпат сламките и да викат с пълно гърло. Определено беше интересно да гледаш как...

– Скъпи! О, скъпи! Добре, че си тук! – прекъсна полета на мислите му задъхващата се госпожа Бу, която влетя с цялата си прелест през въртящите се врати на заведението.

– Здравей, мила! – усмихна се той. – Добре, че идваш. Трябва задължително да опиташ днешния ягодов сладкиш. Пре-въз-хо-ген е! – и инспектор Бу вдигна ръка, за да направи поръчка за госпожа Радост Бу.

– Ммм, с удоволствие ще опитам. О, Храбъри, не са ли просто прекрасни? – тя се настани, като шумно издърпа стола, за да седне. – Виж тези миниатюрни петифурки.

Трябва да поускам рецептата.

– Наистина, трябва да го направиш – съгласи се инспекторът. – Както всяка година. Знаеш ли, вчера Суути ми разказа, че произвеждат сами ягодите си?

– Неее – егва изфъфли Радост, с вече натъпкана с паста уста.

– Да. Тук, в самия хотел – посочи Бу с пръст нагоре.

– Но как е възможно? – ядеше поредно парче.

– Нали? Направо да се смаеш. Гледат ги по хидропонната система. Помниш ли, обяснявал съм ти за нея. Растенията се гледат в специални условия над вода, без дори да се докосват до почва.

– Ооо, колко интересно. Ах, щях да забравя – сепна се изведнъж тя. – Братовчедка ми Сесилия настоява да им отида на гости в Колбъридж.

Само за няколко дни. О, скъпи, не сме се виждали от миналата година. Ще е прекрасно да им погостувам. Ще видя малкия Джими, Шарлота и Сали. Сигурно страшно са пораснали.

– Ъъъ, но нали щяхме да прекараме няколко дни на спокойствие двамата? – опита се да възрази инспекторът, поразен от внезапната новина.

– Да, да, разбира се, но имаме достатъчно време. А и ние сме непрекъснато двамата, откакто децата пораснаха. Ох, а милата Сили я виждам толкова рядко..., всъщност веднъж в годината, и то – евентуално... и никога повече от два-три дни.

– Така каза и миналия път, а остана цели две седмици. Знаеш, че времето ми за отпуска е ограничено.

Всичко съм оставил на полицай Бързи и...

– О, скъпи, не е сега време за семейни скандали. Та тук има толкова забавления. Познавам те добре, няма да скучаеш. Отиди например в Аквариума и се порадвай на акулите и пингвините. Можеш да се разходиш в музея или пък да опознаеш прекрасния Кралски павилион... – изреждаше поучително тя местните забележителности.

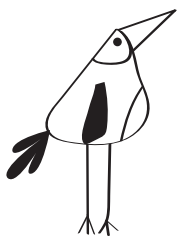
– Но, Рагост, всеки път едно и също. Защо ли въобще се изненадвам. Кога тръгваш? – примири се накрая инспекторът.

– Ами, да, колко е часът? О, вече е станало единадесет! Как само лети времето..., а още не съм си оправила багажа. Ох, трябва да купя и подаръци за децата – госпожа Бу излапа набързо останалата

част от сладкиша, облиза върха на перата си и стана. – А как само ти завиждам, че всеки ден ще похапваш от тези чудесийки в чинийки – каза тя и открадна последната ягодка от чинията на съпруга си. – Е, госкоро. Моля те, гледай да не се преуморяваш, скъпи. Все пак сме на почивка.

– Приятно изкарване при Сесилия и... – инспектор Бу не успя да довърши мисълта си, тъй като съпругата му изчезна като сладкиш, излапан от петгодишно момченце.

– Да не се преуморявам... Какво чувство за хумор – въздъхна той и остана сам с брайтънския дъжд и празната си чиния.

Ми, права е жената. Послушай я!

Трета глава

По-късно същия предиобед...

Инспекторът точно беше насочил вниманието си към статията на страница 14 от вестника, когато гласове, идващи откъм рецепцията, привлякоха вниманието му.

– Е, мис Дакълс, благодаря, че отново се обадохте. Обществото ни се крепи на съвестни граждани като вас.

– Ще ви държа в течение – отвърна така наречената мис Дакълс.

– Непременно. Приятен ден.

– Приятен, га.

Чу се грънченето от отварянето на входната врата, а след секунди

младо момче в полицейска униформа мина забързано пред витрината на сладкарничката. Той пресече улицата по диагонал и започна да развързва колелото си, което беше оставило опряно на стълба на уличната лампа. За нещастие, точно в този момент духна силен вятър откъм океана и отнесе шапката му. Младежът реагира светкавично – разпери криле и литна след нея. Забравих да спомена, че беше от рода Гларусови.

– Горкият – засмя се инспектор Бу, а после каза, без да изпуска момчето от поглед: – Хей, Суити!

– Да, господин Бу – сладкарят Суити Кукус бършеше усърдно една чаена чаша, – какво да предложа?

– Дали случайно знаеш кое е това момче, което излезе току-що от хотела?

– Кои? Полицай Сийги Чънк ли, сър?

– Полицай? Но какво се е случило със стария Лигъл Булдогинджър? – учуди се Бу, който познаваше вече почти всички в курорта.

– О, инспектор Булдогинджър ступи крак тази зима, сър. А две седмици след това тежък грип окончателно съсипа обонянието му. Не може да познае дори какъв чай пие, сър, представяте ли си? Абсолютна трагедия. Госпожа Булдогинджър е съсипана от тревоги. Така че се наложи да му намерят заместник, разбирате. Добра възможност за момчето на госпожа Чънк, а?

– Госпожа Чънк?

– Да, познавате я, сър. Възрастна

госпожа, с дълбок белег на кълъна си. Сещате се, дето продава билетите на гарата.

– О, имаш предвид жената, която веднъж като малка била понесена от бурен вятър, който я завъртял и захвърлил с всичка сила в мачтата на една лодка. Дааа, госпожа Чънк. Разбира се, че я познавам. Миналата година даже ми подари карирани плетени чорапи на тръгване. Много мила жена. Значи, сега синът ѝ е местният полицаи?

Известно време той стоя мълчаливо. После изведнъж каза:

– И какво търси тук този младеж? Да не се е случило нещо?

– О, не ми се вярва, сър – отговори Суити, който продължаваше да подрежда посудата. – Малката мис Дахълс

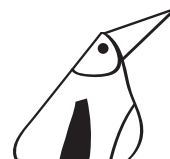
просто е по-така.

– Как по-така? – повдигна неразбиращо вежди Бу.

– Ами така, знаете, измисля си разни работи. Мен ако питате, сър, само си търси повод да се види с младия Сийги.

– Ха-ха, хм, колко интересно – каза той, сякаш на себе си.

...а още не беше минал и час, откакто съпругата му го беше изоставила...

Потекоха ми лигите

